

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 514/11
09.03.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву који је поднела Х.к. И. а.д. Б, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 23 Уи 255/10 од 08.09.2011. године, уз учешће противне странке Републичке агенције за електронске комуникације као правног следбеника Републичке агенције за телекомуникације Београд, Вишњићева број 8, у предмету доношења одлуке у извршењу пресуде у управној ствари издавања дозволе за рад фиксне радио-станице, у нејавној седници већа одржаној дана 09.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачен је захтев Х.к. И. а.д. Б. за доношење одлуке у извршењу пресуде Управног суда 3 У 2803/10 (2008) од 28.04.2010. године, којом је уважена њена тужба и поништено решење Републичке агенције за телекомуникације број 1-05-345-233/07 од 22.01.2008. године, а којим решењем су престале да важе дозволе за радио-дифузне станице и дозволе за фиксне радио-станице означене под бројевима таксативно наведеним у диспозитиву решења издате Х.к. И. а.д. Б, дана 04.08.2006. године са роком важења до 04.08.2014. године због истека рока за почетак рада радио-станице. У захтеву за преиспитивање побијаног решења поднетом због повреде закона, подносилац истиче да је 25.05.2010. године дописом позвао Републичку агенцију за телекомуникације да поступи по налогу Управног суда и донесе ново решење, али да Агенција није тако поступила, због чега је 28.09.2011. године поднет захтев Управном суду да сам донесе акт чије је доношење наложио пресудом 3 У. 2803/10 (2008) од 28.04.2010. године. Сматра да је нетачан закључак Управног суда да је захтев преурањен у смислу члана 71. Закона о управним споровима, јер је од доношења наведене пресуде до подношења захтева прошло више од 30 дана и накнадних 7 дана, у ком року је надлежни орган био дужан да донесе нови акт. Поред тога, указује да је Управни суд приликом доношења побијаног решења био непрописно састављен, јер као записничар није наведено исто лице у уводу и на крају решења, није дата поука о правном средству и суд се позвао на одредбу члана 26. став 1. тачка 1. у вези члана 71. Закона о управним споровима, а што доводи у питање да ли подносилац захтева има право да изјави приговор сагласно члану 27. став 1. истог Закона. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев, укине побијано решење, а предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, у одговору на захтев, указује да је захтев недозвољен, јер нису испуњени услови за његово подношење из члана 49. Закона о управним споровима. Сматра да је решење Управног суда у свему правилно и на закону засновано и да су неосновани наводи подносиоца који се односе на састав суда јер судијски саветник записничар није у саставу суда односно судског већа, а како против побијаног решења Управног суда нема редовног правног средства, то не стоји обавеза стављања поуке о правном средству. Предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Врховни касациони суд је у поступку претходног испитивања поднетог захтева ценио наводе одговора на захтев о дозвољености поднетог правног средства, па је нашао да је захтев дозвољен. Наиме, према схватању овога суда, захтев за преиспитивање правноснажне одлуке Управног суда може да се поднесе против правноснажног решења Управног суда донетог по тужби у управном спору уколико су за његово подношење испуњени услови прописани чланом 49. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09). У конкретном случају захтев је поднет против правноснажног решења донетог у правној ствари у којој је у управном поступку, према члану 23. став 3. Закона о

телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/03), била искључена жалба. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је захтев одбацио, јер је нашао да је поднет пре истека рока из члана 71. Закона о управним споровима и да подносилац уз захтев није приложио доказе из којих произилази испуњеност процесно-правних претпоставки прописаних истом законском одредбом за његово подношење. Из достављених списа Управног суда 23 Уи 255/10 види се да је подносилац дана 01.10.2010. године поднео том суду захтев за поступање у смислу члана 71. Закона о управним споровима, односно за доношење одлуке у извршењу пресуде 3 У 2803/10 (2008) од 28.04.2010. године, уз који је приложио само фотокопију дописа од 25.05.2010. године којим од Републичке агенције за телекомуникације тражи да поступи сходно наведеној пресуди. Код изнетог стања ствари, Врховни касациони суд налази да је побијано решење донето уз правилну примену одредбе члана 71. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање, при чему је Управни суд у датом образложењу навео довољне и јасне чињеничне и правне разлоге за донету одлуку, које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово из разлога што, и по схватању Врховног касационог суда, странка може да поднесе суду захтев из члана 71. ст. 2. Закона о управним споровима, тек након што је, по протеку рока од 30 дана од дана доношења пресуде којом је акт поништен, тражила од надлежног органа његово доношење, па овај орган по таквом захтеву, а ни у року од 7 дана од поновљеног тражења, није донео нови управни акт.

Суд је ценио наводе захтева којима се указује на повреде правила поступка прописане одредбама Закона о управним споровима, али полазећи од напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, налази да ове повреде нису од битног утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења. Ово из разлога што је увидом у побијано решење и достављене списе Управног суда утврђено да је то решење донето у седници већа, због чега се против истог не може изјавити приговор из члана 27. став 1. Закона о управним споровима, док се код означања имена записничара очигледно ради о грешкама у именима, које се на основу члана 74. Закона о управним споровима сходном применом члана 349. став 1. Закона о парничном поступку у вези члана 354. истог Закона могу у свако доба исправити. Наводи захтева којима се указује да побијано решење не садржи поуку о правном средству, нису основани, јер према члану 7. став 2. Закона о управним споровима жалба као редовно правно средство за које се странци обавезно даје поука о правном средству није дозвољена против одлука Управног суда, а за коришћење ванредних правних средстава не даје се правна поука. Приликом оцене предњих навода захтева, Врховни касациони суд је имао у виду и чињеницу да подносилац захтева има право и могућност да Управном суду поново поднесе захтев за доношење управног акта у извршењу пресуде 3 У 2803/10 (2008) од 28.04.2010. године, испуњењем за то прописаних процесно-правних претпоставки из члана 71. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 09.03.2012. године, Узп 514/11

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.